

Vámos György: Kis magyar retro

2014 augusztus 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Huszonéves fiatalokkal beszélgetve sokszor tapasztaltam már, hogy ha szóba kerülnek a hatvanas-hetvenes évek és az akkori események, úgy néznek rám, mintha a mohácsi csatáról tartanék el?adást.

A közelmúlt eseményei nekik csak történelmi tények, és mint ilyenek, sokszor teljesen érdektelenek is számukra.

A mi emlékeink vajon csak az id? múlásával szépülnek meg? Vegyük sorra, mi változott. Mivel napok óta esik, hol özönvízszer?en, hol csak éppen hogy, legyen ez az els?: régen is voltak forró nyarak, és amikor hirtelen nyári zápor kerekedett, annak mindenki örült. Felfrissült a leveg?, lemosta a nagyvárosok porát, felüdülést hozott a földeken dolgozóknak.

Ahogy jött, úgy el is t?nt, nyomában érkezett a szivárvány, és újból a meleg nyári napsütés. Volt tavasz és volt ?sz, amikor szükség volt az úgynevezett átmeneti kabátra, majd érkezett a tél olyan mennyiség? hóval, hogy Budapesten az Andrássy út két oldalán másfél méteres hófalak lettek bel?le, amikor odalapátolták, majd onnan szállították el teherautókkal a Dunába. A mellékutcákban pedig bárhol lehetett szánkózni, hiszen két-három autó parkolt csak utcánként. Így a leveg? is sokkal tisztább volt, talán ennek tulajdonítható, hogy az allergia ismeretlen fogalom volt, és csak a nyolcvanas évek elejét?l lehetett egyáltalán hallani róla, majd vált mára sajnos népbetegséggé.

A régi id?k társadalma is egészen más volt. Az emberek kíváncsiak voltak egymásra, meghallgatták a másik gondját-baját. Munka után megteltek a presszók, kávéházak, cukrászdák; barátok, barátn?k ültek le egy-egy szimplára, és beszélgettek. Igen, kedves mai fiatalok és nem fiatalok: beszélgettek, és nem az okostelefonjaikat nyomkodták, miközben velük szemben ült a barátn?jük vagy barátjuk, hanem odafigyeltek a másikra. Sokszor elnéztem már, ahogy mostanában ülnek társaságok egy-egy asztalnál valami nyilvános helyen, de mintha idegenek lennének, egyik sem a másikkal beszélget, hanem a kezében tartott kis kütyüre mered, miközben érzelemnyilvánítást is csak az tud kicsikarni bel?le, ha hirtelen megszakad a wifi.

Bevett szokás volt, hogy családok a vasárnapi ebéd után – amelyet otthon vagy vendégl?ben fogyasztottak el – sétálni mentek. A gyerekek kaptak fagyit, vagy a séta végeztével mindannyian beültek még egy cukrászdába is. Mindez nem volt különleges esemény. Sétáltak munka után is az emberek, vagy tettek egy kitér?t még a belvárosban. Program volt végigsétálni a Váci utca vagy a Pet?fi Sándor utca elegáns kirakatai el?tt, megnézni azokat, találkozni ismer?sökkel, megállni velük néhány szóra. Ma sétálgathat valaki oda-vissza órákon át a belváros bármely utcáján, egyetlen ismer?ssel sem találkozik, úgy érezheti magát, mintha idegen városban járna. A belváros egész arculata megváltozott. A hajdan elegáns üzletek turistabóvlit árulnak, giccses, magyarosnak titulált kacatokat, az elegancia elt?nt, felváltotta a drága, a magyarok számára szinte megfizethetetlen árfekvés?

holmi, amit az arra sétáló meg sem néz a kirakatban, hiszen minek.

Fájó szívvel nézem a valamikori patinás üzlethelyiségekben ma m?köd? ázsiai cip?- és ruhaboltokat, amelyek ma már a belváros szívében is megtalálhatók. Eljátszom a gondolattal, vajon mit szólt volna mondjuk az ötvenes-hatvanas évek még a „békeid?kb?l” itt maradt, sétapálcás, kalapos úriembere ehhez. Vagy az egyébként az akkori kornak megfelel?en már dolgozó, kiskosztümös, keszty?t visel? hölgy, akinek a lábán még csináltatott körömcip? volt… Valószín?leg nem hitt volna a szemének. Mint ahogy azt sem hitték volna el, hogy elt?nnek a mozik, megsz?nik a Híradó mozi, bezárnak a könyvtárak. A mozik, amelyek napi szinten elérhet?k voltak még a szegényebb népréteg számára is, és a Híradó mozi, amely nyitástól zárásig, szünet nélkül vetítette a híradót, tehát a Lenin körúton sétálva, ha valakinek eszébe jutott, bármikor beülhetett megnézni. A Szabó Ervin Könyvtár kerületenként is több fiókkal m?ködött, amelyekben állandóan frissült az állomány, miközben a könyvesboltok, valamint az üzemekben és nagyobb vállalatoknál m?köd? könyvterjeszt?k is megfizethet? áron kínálták a kultúrát.

A mai fiatalok joggal mondhatják minderre, hogy persze, könny? volt ötven éve társadalmi életet élni, amikor nem volt televízió, kés?bb is csak lassan terjedt, eleinte csak a kiváltságosok körében, és akkor sem volt mindennap adás, majd már csak hétf?n volt adásszünet. Vagy el?hozhatják, hogy nem volt számítógép, az internet pedig még kés?bb vált ismertté hazánkban. Biztosan igazuk is van ebben, de azt hiszem, mégis el kellene azon gondolkodni, vajon jól van-e ez így. Mi lesz húsz-harminc év múlva, ha hagyják teljesen kiveszni az emberi kapcsolatokat, ha felcserélik a jó, baráti beszélgetéseket a chatelésre, a moziba járást pedig a laptopra való filmletöltésre?

Hová vezet ez? Kedves fiatalok, ti mit meséltek majd az utánatok felnöv? nemzedéknek? Könnyes szemmel, meghatottan emlegetitek, hogy bezzeg az én id?mben még csak kezdetleges volt a „mobil széles sáv”, és akkor is csak ennyi vagy annyi gigával m?ködött? Bár lehet, nektek majd ennek lesz nosztalgikus romantikája.

Vámos György - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló